

ΔΥΤΙΚΑ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ (1995)

*Πλησίον μια μικρή βροχή μ' όλους των άκοπων ακόμη
Οπωροφόρων τους στενούς συγγενείς και τα παιδιά
Μαζί μωβ ανθύλλια όλα στραμμένα
Δυτικά της λύπης*

ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ

Ελεύθερα στο πλάι μου τρέχουν τ' αμπέλια κι αχαλίνωτος
Μένει ο ουρανός. Πυρκαγιές ανταλλάσσουν τα κουκουνάρια κι ένας
Όνος φευγάτος πάει ψηλά τον ανήφορο
για λίγο σύννεφο
Κάτι πρέπει να γίνεται του αγίου Ηρακλείτου ανήμερα
Που μήτε οι ρίνες διαγιγνώσκουν
Είναι οι ζαβολιές του ανυπόδητου ανέμου που αρπάζεται
απ' την άκρη
Του νυχτικού της μοίρας και πάει να μας αφήσει στων αιγάγων
το ύπαιθρο έκθετους
Στα κρυφά φεύγω με όλα τα κλοπιμαία στο νου μου
Για μιαν απ' την αρχή ζωή απροσκύνητη. Χωρίς κεριά χωρίς
πολυελαίους
Με μόνο μια στη θέση αδάμαντος βέρα χρυσή ανεμώνη
Πασπατευτά πού πάει; Και ζητώντας τι; Ο μισός της σελήνης μας
ίσκιος
Ανάγκη πάσα να καθησυχάζεις είναι ως και τα μνήματα
Εάν ομοεθών ή όχι αδιάφορον. Το παν είναι
Η και από τα λαγωνικά χαμένη οσμή της γης με ρείκια σφένταμα
και κρόμμυα
Στην ιδιωματική ν' αποκαθίσταται γλώσσα της
Ε τι! Μια λέξη αρκεί να σε χωρέσει χωρικό του πράσινου της νύχτας
Έφεσος! Του πάππου του θείου και του φωσφόρου δέκατη τέταρτη
γενεά
Μέσα σε περιβόλια του πορτοκαλιού χρυσά και της σμίλης όμορα
λόγια
Τέντες προτού απλωθούν κι άλλες μετέωρες απολεσθέντων πόλων
Αιφνιδίως οι τροχασμοί. Κηρύγματα των απ' αντικρύ κόλπων
θαλάσσης
Δαπέδων δρέπανα διπλά για ναό ή για θέατρο
Νερά χλωρά λιβαδίσια κι άλλα σγουρά του γαρ και του άρα
Ρεούμενα. Εάν ποτέ κύκλους από τριφύλλι και άγρωστιν
Η σοφία σχεδίαζε άλλο θα γινόταν όπως πριν
Της άκρης του δαχτύλου σου το εναποτύπωμα

Γράμματα θα υπάρχουν. Θα διαβάζουν οι άνθρωποι
κι απ' την ουρά της πάλι
Η ιστορία θα πιάνεται. Μόνο τ' αμπέλια να καλπάζουν κι αχαλίνωτος
να 'ναι
Ο ουρανός όπως τον θέλουν τα παιδιά
Με κοκόρους και με κουκουνάρια και με κυανούς χαρταετούς σημαίες
Του αγίου Ηρακλείτου ανήμερα
παιδός η βασιλήη.

ΡΟΔΑΜΩΝ ΚΑΙ ΗΒΗΣ

Έτοιμη ν' αυτοκτονήσει λέει ο Balthus η ανθ-
ρωπότητα· και ν' ακούσει Mozart πρόθυμος κανείς

Ανεβαίνουν και με βήμα σημειωτόν αναπτύσσονται σε πυκνές
Φάλαγγες οι παλαιές και εντελώς άχρηστες ένοπλες δυνάμεις
Ας κοπούν δάφνες όσες θέλεις το στεφάνι δε γίνεται
Ποτέ. Καιρός είναι της σφαγής ν' αλαλάξει ο κόκορας πριν το μαχαίρι
Κι ομαδόν πουλάρια στην πέτρα τη γυμνή να χτυπήσουνε
Πέταλο. Ποιος των πολλών ο ένας και του ενός ο κλήρος τι;

Κάτι ξέρει αυτός που κατοικεί Ροδαμών και Ήβης γωνία
Είναι της όσφρησής μας τον σκύλο που εκγυμνάζει ο Μάιος
Και στηθάκια μόλις δεκατριών ετών που έχει το μέλλον. Όμως
Θέλει μανίκι το νερό για να σου το φορέσουν
Κι Ελλησποντο να διαπλέεις ως υπνοβάτης ή ως Αμφίων
(Άλλοι τ' απρόσιτα κι άλλοι σε κολπίσκων βραχερά επιδίδονται
Χώρια εκείνοι που σε μέγα μήκος την ταχύτητα μόνον επιδιώκουν
Όμως αυτός που είμαι κι εγώ σε υψωμάτων απαλών τα εφηβεία
Συχνάζει και την άκρη της άκρας ακοής με του Mozart δένει
τα σκιρτήματα
Έτσι με κάτι μωβ ή κάτι κυπαρίσσινο τα ερχόμενα
Γίνεται να φθάσουν όπου μήτε ο Βορράς του αγγελικού εντελώς
ευημερεί
Ούτε κι ο Νότος. Με κινύρας ροές και κρουστών βότσαλα
Γίνεται μεσημέρι

Όρα της κρίσεως; Ή του πλην ο βρόχος ή
Κλαράκι πίπου κλίμακα του πρασίνου ανεβαίνοντας
Δύο και τρεις περιστερωμένες ρίχνει προπομπός του θέρους πνοές
Ο Ερμίσκος κι από αυτά που πριν ήδη κειμήλια θεωρείς
Ήχος φθάνει του μάκρους του συριστικού όπως όταν
Σ' έναν χρόνο μικρού αγοριού συμποσούνται δύο ή τρεις αιώνες

Σωστά μίλησε λοιπόν αυτός που κατοικεί Ροδαμών και Ήβης γωνία
Στρίβει κάποτε και των εθνών όπως και των ιδιωτών η μοίρα
Σ' ενός άλλου γράφεται πενταγράμμου μ' αστραπές μιλάει το άωρο
Και μ' αγράμπελη προ των φιλιών το επάνω χείλι

Ακολουθεί ο ζωγράφος μια γλυπτή ανεμώνη της θαλάσσης και
πλήθος τέττιγες.

ΓΙΑ ΜΙΑ VILLE D' AVRAY

Κακέκτυπον αν και εξαργυρώσιμον
Ως νόμισμα είναι. Που παρηχητικά μέσα στην ξένη γλώσσα
Μιαν αύριο δηλώνει εάν όχι ταύρου ισχυρά μουκανήματα
Ευρείς λεωφόρους διασχίζουν φευγαλέα οι ποδηλάτισσες και
Πολλές το μάθημά τους παν να επαναλάβουν σ' ένα μικρό
και για λαιμαργα
Χείλη ωδείον. Περαστικές ευδίες έχει όπως ο νους και η μι-
σοκαλυμμένη κνήμη
Πριν τη μετάληψη των εσωρούχων του άκρου θρου έμνοστη πιο
Γίνεται η σάρκα και γλιστρούν τα χτενάκια διαγώνια πάνω
στ' ανέγγιχτα
Ως την τελευταία στιγμή σεντόνια. Μια πλάνη που την πήρε ο ύπνος
Δια παντός και πλέον δεν ν' αυτοκατα-
νοηθεί γίνεται

Φίλες εσείς του πιο μικρού παρεκκλησίου την επίσκεψη πουλιών
Γνωρίσατε; Είναι ροζ κι έχουν φούλια στικτά κάτω απ' τα πούπουλα
Διαβαστό χνούδι και αχνών ακμή που με το πέρασμά του παρασύρει

Του ανοιχτού δωματίου το ρεύμα. Ω γλυκείς μικροί ψιθυρισμοί
Κραυγές άξαφνες και πάλι γαληνεμένοι αναστεναγμοί γόοι
Της μιας φοράς και των πολλών σφυγμών «αχ» κερασένια που
Καταπίνει ο άνεμος. Κάτι σαν σκίρτημα που πριν το νιώσεις
Έχει κιόλας στα δάχτυλα μοιράσει ρίγος ίδιο χίλιες φορές κι ας μην
ποτέ τις μέτρησες

Όπως ένα κλωστήριο μια πόλις λειτουργεί που οι κάτοικοί της
Με τα δόντια στην κατάλληλη στιγμή κόβουν το νήμα
Σε μετάξι περιπατά η αφή και σε λευκής μασχάλης κορδελίτσα
ο ίασμος
Και σαν από μικρό του θέρους ποτιστήρι βρέχει ανεπαίσθητ'
αγγίγματα
Μια σύντομη των δέκα μενεξέδων διακοπή που ισχύει για πάντοτε
Όπως ισχύει σαν κλειδί της ηδονής και γίνεται όρος απαράβατος;
Είναι στα γόνατα που θέλει ο σκύλος τον αφέντη του και
Τον μελισσοκόμο της η κορασίς κηφήνα
Εάν η ευλάβεια μ' άλλο επίθετο είχε βαπτισθεί και των ναών
οι κώδωνες τίναζαν περισσότερες
Θα 'χαν απαιχμαλωτισθεί κι απ' τον κλήρο τ' αέρος οι δέσμοι
απαχθεί
Σ' απαλών θωπειών δώματα

Να τι ζητούσε ο Ιωάννης ο νεότερος μέσα στου τετραγώνου του
Τον κύκλο. Να εισέρχονται και με κοθόρνους κτυπώντας το δάπεδο
Οι ως Αίαντες ή ως Επίσκοποι μιας μυστικής χαράς την
ιδιαιτερότητα διεκδικώντας
Θύσανοι του ασημί πράο του σκοτεινού της χλόης στήθη του
εύδερμου
Στη δική σας έχω πόλη ζήσει κι εγώ

Ζαλιστικά γλιστρούν και στροβιλίζονται πάνω στο όγδοο χρώμα
Τα ένστικτα όμοια φύλλα που τους απαγορεύτηκε το κίτρινο και
Σε μια ψιλή βροχή αλητεύουν ώσπου στα σγουρά κι αρμυρά
Χλωροφύλλη μυστική χύνουν από σπουργίτη έως κρινολανθό
Έτσι
της αύριον η αύρα πνέει
Το μικρό έαρ του έαρος δεν έχει τελειωμό.

ΠΡΟΣ ΤΡΟΙΑΝ

Δυνατός Κίσαβος φυσάει και γεμίζει ωραιοζύνη ο τόπος
Θέση παίρνουν ο ένας του άλλου οι λόφοι αλλ' ο της θαλάσσης
Ο ισχυρός αξεγνέθιστο νεφελάκι αφήνει πάνω απ' της Μύρινας
τα ύψη
Να μαθαίνουν οι περαστικοί ποιων η μοίρα σε χρυσό χαράζεται
Και ποιων σε ορείχαλκο. Επειδή τα δύο δύο δεν είναι
Είναι του πόσα το εν κι είναι το ποια του άλλου
Άπεφθο χιόνι ζητούν οι κορυφές και ρυάκι που
Έχασε το μονοπάτι ο Κένταυρος
Ζωήν ολόκληρη χωράει από νους του ο νους
κι ένα ατίναχτο ακόμη αστροπελέκι
Να 'ναι που φύτεψε ο νοτιάς αλλού τις καταιγίδες του;
'Η που του σίτου του πλωτού πήραν το κύμα οι πεδιάδες;

Πεινάσανε για νήσο οι Θεσσαλοί βαρύθυμοι όπως πάντοτε. Κείθε
Κινήσανε κατά της Τροίας τα μέρη· και των ιππέων του νερού

οι σκοποί ευοδώθηκαν
Έδωσαν αρραβώνα η πρώτη ελιά στη δεύτερη κι ανάψανε
τα χτήματα σαν στην ανάσταση
Πράα πρηνή κι ύστερα των υδάτων ύψη και πάλι
Παίδες των εκκλησιών λιθόκτιστοι που ακόμη συνεχίζουν το παιχνίδι
Σε μια γωνίτσα λησμονώντας κάποιο μονύδριο αθέατο

Βρέφος το σε βυζί βάζουν οι Γενοβέζες. Και με βαρύ
Κόκκινο πάνω σε ουρανό περιλαίμιο προχωρούν
Μ' άσπρα σαλβάρια οι ουλεμάδες
Χρόνια που μοιάζουν ατελείτητα
Κι αν μόλις χθες γεννήθηκες
Τόσο πολύ διαρκεί ο δούλος όσο πιο σύντομος ο αφέντης του
Ωστόσο απ' έναν σ' άλλον κύλικα το αμβροσίοδρομο ύδωρ ρέει
Κι από ένα φως μοναχικό στους ουρανούς καλογεράκι
Θόλος ανοίγεται πλατύς για να χωρέσει το πολυάστρον της
Η άμπελος. Καλά το 'πανε λοιπόν της μιας φοράς οι μάντιες:
Μύρτον μετέωρον του πελάγου δεύτερον κι εσύ της Αμφιπρίτης
Τέταρτον μ' αδαμάντινα δόντια δαγκάσετε!
Στον αέρα πιάνεται με το πατρώνυμό του το λυθρίνι εάν όχι
Με τα λίγα γένια του ο βυθός
Γέρνουν όπως βάρκες από μια μπάντα
Με τις αυλές και τις ντουλάπες τους τα σπίτια και μια καταγωγική
δύναμις
Απαλείφει αργά τ' αποτυπώματα της οσμής που αφήσανε
Στα προπατορικά ελαιοτριβεία των σκληρών της Γέρας χεριών
δάχτυλα
Μιλώ για την αλήθεια που κατεβάζει της Μύρινας ο αέρας ως
Της Κρατήγου τα νερά. Κοσκινιστά δισύλλαβα που ή τα διαβάζεις ή
Που εκείνα φωναχτά σ' αποστηθίζουν
Φιλη σεμε θαλασ σαπρο τουσε χασω
Ένα κλειδί γυρίζει κι απ' τις δύο μεριές ή που κλείνεσαι ο ίδιος
Ή που σ' όλους ανοίγεσαι. Μ' ανοιχτά παράθυρα πανιά

Προς Τροίαν.

ΣΕ ΜΠΛΕ ΙΟΥΛΙΤΑΣ

Και σε θραύσμα Βρισηίδας βρίσκεται και σε κοχύλι Ευρίπου
Εκείνο που εννοώ. Θέλει να 'χε άγριες πείνες άπνοιας
ο Αύγουστος
Για να ζητάει μελτέμι· ώστε στο φρύδι ν' αφήνει λίγο αλάτι και
Στον ουρανό ένα μπλε που τ' όνομά του μέσα στα πολλά τ' ακούς
ευώνυμο
Στο βάθος όμως είναι *μπλε Ιουλίτας*
Λες κι έχει ανάσας βρέφους πέρασμα προπορευτεί
Που βλέπεις τόσο καθαρά να πλησιάζουν απ' αντίκρυ τα όρη
Και μια φωνή παλαιού περιστεριού να σχίζει κύμα και να χάνεται

Αν είναι άγιον το του αγαθού πάλι απ' τον αέρα
Τού επιστρέφεται. Τόσο απ' τα ίδια της παιδιά η Ευ-
Μορφία πληθαίνει και μεγαλώνει ο άνθρωπος πριν δυο και τρεις
φορές
Τον παραστήσει ο ύπνος
Στον καθρέφτη του. Δρέποντας μανταρίνια ή φιλοσόφων ρύακες
αν όχι και

Κινούμενη πολίχνη μελισσών πάνω στην ήβη. Ας είναι
Μαύρον ήλιο κάνουν τα σταφύλια και λευκό πιο το δέρμα
Ποιος πλην του θανάτου μας διεκδικεί; Ποιος επ' αμοιβή πράττει
το άδικο;

Μια συγχορδία η ζωή

όπου ένας τρίτος ήχος παρεμβάλλεται
Και είναι αυτός που λέει στ' αλήθεια τι πετά ο φτωχός
Και τι μαζεύει ο πλούσιος; χαδούλια γάτας εύπλεκτα της λυγαριάς
Αψιθιές με κάππαρη λέξεις εξελικτικές με βραχύ το ένα φωνήεν
Ασπασμούς απ' τα Κύθηρα. Έτσι με κάτι τέτοια πιάνεται
Ο κισσός και μεγαλώνει το φεγγάρι να βλέπουν οι ερωτευμένοι
Σε τι *μπλε Ιουλίτας* γίνεται το αραχνούφαντο του πεπρωμένου
να διαβάξεις

Αχ! Δύσεις έχω δει πολλές κι αρχαίων διαβεί θεάτρων τα
Διαζώματα. Όμως δεν ποτέ ομορφιά μου εδανείσθηκεν ο χρόνος
Και κατά του μελανού νίκη να επιτύχει και αγάπης έκταση να
επιμηκύνει ώστε

Πιο ευφυής πιο εύφωνος να κελαηδάει ο μέσα μας κορυδαλλός
Απ' τον δικό του άμβωνα

Σύννεφο συνοφρυωμένο που τ' ανεβάζει πούπουλο ένα σκέτο «μη»
Κι υστέρη πάλι πέφτει και χορταίνεις χορταίνεις χορταίνεις βροχή
Ομήλικος γίνεσαι του ανέγγιχτου χωρίς να το γνωρίζεις και
Συνεχίζεις στου κήπου τ' άπατα να γαργαλιέσαι με τις εξαδέλφες σου
Αύριο θα μας ραντίσει νυχτολούλουδα περαστικός οργανοπαίχτης
Και θα μείνουμε παρ' όλα αυτά λιγάκι μη ευτυχείς

όπως συνήθως στην αγάπη

Όμως απ' τη μαστίχα του πηλού της γης μια γεύση αιρετική
ανεβαίνει

Μισή από μίσος κι όνειρο μισή από νοσταλγία

Εάν εξακολουθούμε να 'μαστε αντιληπτοί ως άνθρωποι που
Διαβιούμε κάτω από θόλους κατάστικτους με σμαραγδίσκων τρίτωνες
τότε

Η ώρα θα 'ναι μισό δεύτερον λεπτού μετά τη μεσημβρία
Και η τελειότης η άκρα

συντελεσμένη σ' έναν κήπο με υάκινθους
Οπού τους αφαιρέθηκεν ο μαρασμός για πάντα. Κάτι φαιό
Που μια σταξιά μονάχα λεμονιού αιθριάζει οπότεν
Βλέπεις κείνο που απ' την αρχή εννοούσα με στοιχεία καθαρά
Να χαράζεται

πάνω σε *μπλε Ιουλίτας*.

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

All around οι τέσσερις ύστερα

Οι τρεις οι δύο κι ο ένας l' unique le solitaire
Le marié à vie a sa cigarette μπροστά σ' έναν εξώστη επάνω στη
Μεσόγειο

Και με μια κούπα έννοιες δύσκολες κι εύγευστες come i fichi la mattina
Μετρά κείνο που μένει. Το ίδιο που δεν βρίσκεται ποτέ μέσα στο
άθροισμα

Μπορεί μ' ευθείες να χαράζεται ο Μεσημβρινός αλλ'
Η αλήθεια πάντοτε με τεθλασμένες. Λιγότερο από νου και
περισσότερο από

Χουν είναι η δεύτερη και η τρίτη μέσα μας υπόσταση

Φώτα χαρμόсуна της Νέας Ορλεάνης όλο κρουστά

Και ποικιλόχρωμες φωνές· άλλα της Οδησσοῦ πριν ἢ μετά που
ξεκινήσει ο Πλάνης
Με νέφη πλόιμα υπερυψωμένα εὐφλεκτα πάνω στον ἀκαυστο
ουρανό
Ταράσσεται ο των ἤχων εὐσκίος φυγὰς και ας
Εξαναγκάζεται ο Μεσημβρινός να του υπακούει
Τολύπες ρόδινες ο γαλανός καπνός εξαπολύει
Και συγχέονται μνήμη και αγαθό στο ἴδιο ὕψος
Α σεις πετεινάρια της αφύπνισής μου και των ἀσπρων αιφνιδιασμών
Αγριοπερίστερα. Ὅχι εγώ αλλ' εκείνα που αγαπῶ με προχωράνε
ἀπό Βενετία
Κόρδοβα σε Αμμόχωστο Αλεξάνδρεια Κάιρον
All over the world
Με ρήματα του πόντου αλιευμένα το καταμεσήμερο

Ὅλα περνάνε μείον το βάρος της ψυχῆς. Που και με τι τρόπο
Τόπο να του αλλάξεις γίνεται. Κι ὅπως τον τρυφερό τους τράχηλο
Ελαφρά μόλις δαγκάνοντας τα νεογνά της ευκίνητη γαλή
Από ένα σ' ἄλλο σπῖτι ἀπάγει· ἔτσι κι εγώ με τα μωρουδιακά
της λύπης μου σε
Τόπων ἀγνωστα μικρά ἢ μεγάλα καταφύγια προστρέχω
Κι αυτοκουνηγιέμαι ἀπό φοβερές κραυγές φονευομένων κλαγγές
οπλῶν
Αθέατων ἀπ' τους θνητούς σιγανά κλάματα κόρης που ο κλήρος
δεν της ἔλαχε ο επιθυμητός
Σ' ὅλες τις γλώσσες το *ἀδύνατον* διαρκεί

West of sorrow ἀδιάκοπα ολοκληρώνεται ὅλων των νοημάτων
Το πλεκτό· χωρὶς οὔτε καν ενός ονειροκρίτη τα γραφόμενα
Ἐνας να δύναται ποτέ ν' αποκρυπτογραφῆσει
Ακόμη και στο φως ἀκόμη και στη μέση γη με ἢ χωρὶς
Βλέφαρο νέφους δύο ἢ τρία της τρικυμίας κύματα να εξουσιάσει

Ἄξαφνα ρυτιδώνεται η ψυχὴ ὅπως ὅταν σηκώνεται πουνέντες
Si pièga il tavolo di marmo da una parte. Θα ῥθουν και συννεφιές
Περαστικότερες κι ἀπὸ τις λύπες ἢ που με πανσελήνου ὕελο
Γίνεται να κοποῦν και

διαλύονται

Σταματημένος νιώθεις ἀλλὰ σε τρέχει ο δρόμος σου
και προτρέχει του ωροδείχτη ο χτύπος της καρδιάς σου. Ἐτσι
Φτάνεις Avignon και Nice και Cap-Ferrat Menton Lausanne. Ὅτι
πιο δυνατόν
Για χάρη σου ν' αφαιρεῖ ἀλλ' ο χρόνος ἀθικτος να μένει
Το ρολοὶ ο κηπουρός το δρέπανο η τσουγκράνα το
Ποτιστήρι τ' ἄροτρα. Θέλω να πω τα μυστικά μιας πολυεθνικῆς
ἀπόχης
Φτάνουμε σαν ατμομηχανὴ ολοένα επιβραδύνοντας την ορμὴ
εωσότου
Το μαρμάρينو τραπέζι αναρπαγεί *plein de mots lancés au hasard* και
Συνεννοηθοῦν καλύτερα μέσω του ασχέτου
οι τέσσερις οι τρεις οι δύο ο ἕνας.

ΩΣ ΕΝΔΥΜΙΩΝ

Απαλές κοιλάδες ἔχει ο ὕπνος ακριβῶς ὅπως
Και η ἐπάνω ζωὴ. Μ' εκκλησιάκια που βόσκουν σε χορτάρια ἐμπρός
ἀέρα

Που ολοένα μηρυκάζουν ώσπου να γίνουν ζωγραφιές
Η μια την άλλη σβήνοντας σε πλάγιον ήχο. Κάποτε
Περιοδεύουν δύο ή τρία φεγγάρια. Γρήγορα όμως χάνονται
Η ομορφιά κει που ακινήτησε διαρκεί σαν άλλο ουράνιο σώμα
Η ύλη ηλικία δεν έχει. Μόνον ν' αλλάζει ξέρει. Θεσ πάρ' την από
την αρχή

Θες απ' το τέλος. Ήρεμα κυλάει εμπρός η επιστροφή κι εσύ την
παρακολουθείς δήθεν αδιάφορος

Τραβάς ωστόσο το σχοινί σ' όρμο Μυρτών έρμο

Δίχως ούτ' ένα ελαιόδεντρο να σου απουσιάσει

Αχ Θάλασσα πάνω που ξυπνάς πως ξανακαινουριώνονται όλα!

Μικροί πως χαϊδευτήκαμε και παίξαμε πεντόβολο τα γονικά μας!

Για δεσ τι σηκωμό σηκώνει μες στ' ατάραχα ο Σιρόκος ο ύπνιος·
και πως στα δύο τα χωρίζει!

Από τη μια μεριά ξυπνώ και κλαίω για τα που μου επάρθηκαν
αθύρματα

Και από την άλλη κοιμούμαι

Τη στιγμή που ο Ελευθέριος φεύγει και η Ιωνία χάνεται

Μόλις που διακρίνεται λοφίσκος μ' απαλά κοίλα γεμάτος σγουρά
χλοΐσματα

Κι αντικρύ αντερείσματα σκληρά

Που να φυλάγεται απ' όλα τα ενδεχόμενα· ενώ πρόσφυγες μέλισσες

Κατά σμήνη βομβούν και μια γιαγιά μες στ' αλιεύματα της

δυστυχίας βρίσκει

Να βγάλει από τα λίγα της χρυσαφικά παιδιά κι εγγόνια

Ξεφόρτωτον κι απ' το ένα πλάι σε κυλάει ο κίνδυνος και σ' αγνοεί

Που συ ο ίδιος κάποτε θέλησες να τον αγνοήσεις

Αυτά βέβαια στα ψέματα του ρούχου που φοράς δίχως τη φόδρα του
ν' αναποδογυρίσεις

Κει που αγγιχτήκανε οι μουτζούρες με τα χρυσά νομίσματα

Όπως τα βδελυρά με τ' άγια

Παράξενο είναι

Πόσο ακατανόητα ζούμε αλλ' απ' αυτό κρεμόμαστε

Χλωρό περιστεράκι του βασιλικού φιλι που σου 'δωσα επάνω

στο κρεβάτι μου

Και στα γραφτά μου τρεις και τέσσερις ανέμους ανορθόγραφους

Να ζαλιστούν τα πέλαγα όμως

Γεμάτο νου και γνώση ν' ακολουθεί το δρόμο του κάθε πλεούμενο

Ταλαντεύονται τα γεγονότα και στο τέλος πέφτουν πριν κι από τους
ανθρώπους

Αλλά φανό θυέλλης δεν έχει το σκοτάδι

Πού 'ναι η Μίλητος πού είναι η Πέργαμος πού η Αττάλεια και πού

Η Κωνσταν Κωνσταντινο ντινοπολις;

Στους χίλιους ύπνους ένας βγαίνει ο ξυπνητός αλλά για πάντοτε.

Άρτεμις Άρτεμις κράτα μου τον σκύλο της σελήνης

Δαγκώνει κυπαρίσσι και ανησυχούν οι Αιώνιοι

Κοιμάται πιο βαθιά κείνος που έχει περιβραχεί απ' την Ιστορία

Μπρος μ' ένα σπέρτο ας την ανάψεις σαν οινόπνευμα

Ποίηση μόνον είναι

Κείνο που απομένει. Ποίηση. Δίκαιη και ουσιαστική κι ευθεία

Όπως μπορεί και να τη φαντασθήκαν οι πρωτόπλαστοι

Δίκαιη στα στυφά του κήπου και στο ρολόι αλάθητη.